

KALLIGRAM

[H]

P e t ő c z   A n d r á s
E U R Ó P A   R Á D I Ó

vakát p. 2

~~[2]~~

~~[3]~~

Petőcz András

EURÓPA RÁDIÓ

str. 4. vakát

KALLIGRAM
Pozsony, 2005

~~[4]~~

~~[5]~~

Oblomov álma

Két óra elmúlt.

Csak kapkodom a fejem,
túl gyorsan történnek
körülöttem a dolgok.

Elfáradtam.

Egy pillanatra, talán
ha lehunytam a szemem,
egy percre se, és
el is telt a délelőtt.

A tornác felől éles napsütés,
a fény a szemembe vág,
elvakít.

Meg kell, hogy igyam, lassan,
a délutáni teát.

Álmomban mintha
már meg is ittam volna,
és úgy emlékszem, megjelent
a nappaliban
Olga.

© Petőcz András, 2005
ISBN 80-7149-718-5

[6]

Beszélgettünk, sétáltunk is,
ő nagy ritkán a karomon pihent,
és az őszi napsütés alatt
az idő, velünk, ott, a kertben,
csak fáradtan haladt.

Szép álom volt.

Most a napsütés,
miként a kés,
a szemembe vág.

Álmomban Olga öreg
szolgálóját is láttam
a ravatalon.

Sárgás, viaszos arca volt,
a szeme csukva.
Látszott, ahogy meghajolt
az ismeretlen erő előtt,
még *közben* is a száját
szorította.

Mint aki mindenkire haragszik *ott*,
valahol,
ahol ilyesmi megtörténhet.

Mint aki a *Seollal* már
ezerszer farkasszemet nézett.

Délután van. Teaidő.
Kettő is elmúlt.
Eltelik ez a nap is.
Ez a hét is.
Sok minden történt.
Későre jár.

KIVÁNDOROL AZ ISTEN

~~[10]~~

~~[11]~~

A labirintus lakója

1. A terület feltérképezése

Most három lépést előre, majd
jobbra, bátran, újból hármat.
Ez az. Fordulj meg! Ne habozz
ismét hármat lépni előre, látod,

ez itt mind a tiéd. Ez az a terület.
Lélegezz mélyeket, élvezd a perc
nagyszerűségét. A fal mellett bár-
mikor léphetsz hármat, amikor

csak akarsz, jogodban áll megtenni
lépéseid. *De hisz' ez nagyszerű,*
suttogod magadban, nem kiabálsz,

nem akarsz a szomszéd birtokost
megijeszteni. Csupán elképzeled,
ahogy ő is büszkén felméri birtokát.

2. Látogatók

Nagy néha eljönnek hozzám, és mindenfélét mondanak nekem. Nem figyelek rájuk. Csak a szájuk mozgását figyelem, ahogy a fogukon

megcsillan a nyál. Kis hab gyűlik olykor a szájuk szögletébe, azt arra alkalmas pillanatban szőr-csögve szívják vissza. Nagyon

elégedettek magukkal. Nem is sejtik, mennyire büdösek. Mindenáron magukkal akarnak vinni, ki

innen, zezugos utakon egészen a. Szóval *odáig*. De nem megyek velük. És tudom, hogy ők is itt maradnak.

Nem jutnak el a napsütötte sávig.

3. Van itt élet

Van itt élet, bőségesen, csak körül kell nézni. Mindenféle outsider azt gondolja, hogy a zezugokban csönd és hó

és halál. A fenét. Denevérek például mindenütt vannak, meg patkányok is. Egerek persze kevésbé, mert a pat-

kányok felzabálják őket, szegények örökké éhesek. Az élelmezéssel gondok vannak.

Kopogtam is a szomszéd birtokosnak, hogy „*kevés a kaja!*”. Még nem válaszolt.

Itt, ebben a faluban

Ha a főtéren sétálsz, akkor
látod a kastélyt, jobbról.
Balra pedig, az utca végén
már a lábfejét is megláthatod.

Na, látod, ott,
ott hever az isten.

Igen, a focipályán végig,
a mi falunkban egy eltévedt
isten fekszik. A talpa pont
a főútra ér.

Itt, ebben a faluban ő
az első. Büszkék vagyunk,
hogy épp nálunk
pihen.

Nem horkol, csak hangosan
szuszog. Olyankor mindenki
boldog. Lélegzésének
ritmusára a csecsemők is
édesen alszanak.

Részeg istenek

Szomorú, ha sokat isznak,
és részegen a földre esnek
az istenek.

Olyankor minden megremeg.

Remegnek a fák,
a hegyek,
szorongó szemmel néznek
a gyerekek,
miniatűr kis kezeikkel
szorongatják a felnőtt
kezeket.

És csak néznek,
néznek a semmi égbe
kétségbeesetten és
réveteg.

Kikapós istenek

Azt mondják sokan, hogy nagyon szerelmesek, és olyankor kalapot viselnek, ha nagyon szerelmesek az istenek.

Tegnap láttam egy kalapos istent.

Azt is mondják, hogy megszenvedik ezt a nagy szerelmet az emberek, mert olyankor, ha szerelmesek, nem figyelnek rájuk az istenek.

Hát most aztán kijutott.

Azt a sok-sok dörgedelmet!
Meg lángolást! Emésztő tűz
ez a szenvedély, és mind-
annyiunkat messzire űz.

Az egyik kikapós kalapos isten
talán azt mondja egyszer, hogy
elég legyen ebből a sok szerelemből!,
és akkor fellélegzik kicsit az ember.

Kivándorol az isten

Barátom, az isten
(különben, ismert világutazó),
bőröndjét magához vette:
vonatra száll.

Úgy néz ki, persze,
hogy Bécsben majd megáll.

Bécsen keresztül Párizs a cél,
Párizsból Lille, Brüsszel, London.

Egy kis csavargással enyhít az isten
a mindenféle nyomasztó gondon.

*Leginkább, mondja, a mindennapok,
hogy újból és újból csodát kell tenni,
meg, hogy a csoda a semmibe potyog,
mint a guanó.*

Lehet itt bármit is szeretni?

És,
teszi hozzá mindehhez az isten,
*túlzottan zsigeri a gyűlölködés,
egyszóval,
el kell menni, el kell menni.*

Kivándorol végleg az isten,
az ismert világutazó,
vidéki ország,
suttogja magában,
tetőled messzire menni, jó.

20

Az isten Bécsben

Ott ült az isten
Bécsben,
a pályaudvaron.

Látszott rajta, hogy fél.

Az nem jó, ha félnek
az istenek.

Jött egy másik isten,
valamit mondott ennek
a mi kis félős istenünknek,
aztán elköszöntek.

Jött egy harmadik.

Bőröndöt cipelt, és olyan
igazán szomorú volt.

21

A múltkor az isten

A múltkor, amikor az isten
menedékjogot kért,
a hivatalnok meglehetősen
nyersen bánt vele.

Meg is sértődött rögtön az isten.

Érzékeny és fáradt isten
volt ez az isten, utálta
ormótlan csomagjait.

Voltak persze kommunikációs
gondjai is. A hivatalnok
nem nagyon tudott nyelveket,
az isten is csak istenül beszélt,
meg kicsit ógörögül és latinul.

*Én nem beszél halott nyelv!,
nyögte végül a hivatalnok,
elrongyolt szótárral a kezében.*

Hálásan és alázatosan el-
mosolyodott akkor az isten.

Szorong az isten

A sarokban ül, és szorong az isten.
Annyira sápadt és fáradt az arca!
Homlokán piros pattanás. Véres.
Már megint elvakarta.

Nem néz rám, ahogy a szobába lépek.
Teszi magát, mint aki játszik.
Két napja kitalált valami teremtő-gépet,
úgy látom, azon bogarászik.

Aztán egy bolygóért az ágy alá mászik,
mint akinek csak ez a dolga. Fogja
a bolygót, *a kéket*, és a nyitott ablakon át
a levegőégbe hajítja.

*A párkányról, miként a remények,
elrebbennek a seregélyek.*

GYÖNYÖRŰ A NŐVÉREM, AHOGY

~~[24]~~

~~[25]~~

A nővérem, az Irma

Nem kegyelmez
a nővérem, az Irma.
Hisztériázik. *Te állat!*,
üvölti sírva.

Bizony, ilyen a nővérem,
az Irma.

Most gyűlölet van
az arcára írva:
és toporzékol,
és tör-zúz a konyhában
az Irma,
és készülődik valami
gyilkos háborúra.

Elpusztulsz te is!,
súgja,
és sebekkel telített szája
beletorzul valami
szomorú vigyorba.

A nővérem munkája

A nővérem titokban söröskorsókat *cepel* az egyik ismert kerthelyiségben.

Titokban titokban tartom a nővéremet. Nem publikus, hogy rokonok vagyunk.

Ha sörözni megyek, olykor megkérdezik a barátaim: „*Ő lenne tehát a nővéred, ott?*”

Olyankor egymásra nézünk a nővéremmel, és kigyullad arcunk iszonyú zavarunkban.

Gyönyörű a nővérem, ahogy

Gyönyörű a nővérem, ahogy úgy *be*, tudod, mire gondolok, szóval, ahogy úgy *be*, érted, ahogy úgy *le* és *be*, és akkor neki *be*, tudod, akkor neki *be* lehet, és az gyönyörű, amikor

úgy *be*, és úgy látod, és kicsit *szét*, neki, érted, *kicsit szét neki akkor*, márminthogy *kicsit szét neki akkor neki ott*, és kivillan, tudod, na, *akkor gyönyörű a nővérem*, igaz, hogy akkor nem látod,

hogy a nővérem a nővérem, merthogy úgy *be*, és csak *azt* látod, de mindegy, a nővérem talán nem is olyan érdekes, nézheted az én fejemet is,

közben, eléggé hasonlít, de mit is beszélek, *azért a nővérem az igazi*, mert ő sokkal inkább olyan, mint én, *de én nem is vagyok olyan*, te tudod.

A nővérem hálóinge

Mostanában már nem érdekel a nővérem.
Szóval, nem érdekel a nővérem mostanában,
és a hálóinge sem érdekel, és nem érdekel,
hogy a hálóinge alatt van-e még rajta

valami, vagy esetleg nincsen, az sem
érdekel, egyáltalában nem, hogy rendben
megjött-e a nővéremnek avagy nem,
és nem tudok arról sem be, hogy mi van

a nővérem barátjával, a Janival, mert
a nővérem barátja sem érdekel, de tényleg
nem, ne akard bemesélni nekem azt,

hogy még *igen*, amikor *nem*, és már két
hete nem néztem a nővérem hálóinge alá,
nem és nem, két hete rendesen viselkedem.

A nővérem szalonnázik

Kutyából soha, mondja a nővérem,
és *kanyarint* egyet amúgy becsülettel
a jóféle húsos szalonnából.

Persze, városi lány a nővérem.

Panelban nőtt fel, piros lifteken
repült egész a tizedikre,
hajnalban, mikor a telepi
csóró kis csávók haza-
engedték végre
a sarki zenedéből.

Most szétvetett lábakkal ül
egy konyhai hokedlin, arca
fénylik a szalonnazsirtól.

Fénylik az arca, és csillog
a szeme, ahogy a virágmintás
nájlronuhája alatt domborodó
feszes kis hasára pillant.

A nővérem szakmát választ

Tudod, a Réka, szóval, technikus.
A Jozsi, ismered, focikapus.
Van még a Toncsi, aki medikus,
én leszek egyedül erotikus.

Mindenki mondja, hogy szép a mellem.
És nem vagyok épp erkölcsi jellem.
Ha megvan a *lé*, s megvan a kellem,
hát, nem olyan nagy dolog megtennem.

Furcsa egy szakma az erotika,
kell hozzá finesz, s kell még taktika,
lényeg, hogy ne legyen semmi hiba,
s a nőnek legyen mit takarnia.

Leszek én olyan: pont, amilyen kő”.
„Szakmája” rovatba beírom: *nő*.
Így lehetek csak a főszereplő,
parázok néha, de ez érthető.

Nem hagyom persze, hogy bármely pasas,
lerobbant képpel, meg olyan..., hasas,
rám másszon, s bevágja, mint egy kakas,
vagy ordítson nekem, hogy: *tapogass!*

Úrinő leszek, biztos a zicher,
nem olyan, kit utcán intéznek el,
s nem állok szóba senki pitivel,
vagy ki a farkán aids-vírust cipel.

A lét, ami jön, teszem a bankba,
nem vagyok én egy senki kis franka,
gyűjtök már a rózsadombi lakra,
nem kell a rinya, s nem kell a tarha.

Gazdag leszek, és nagyon is decens.
Beszél a malter, mit pofádra kensz,
hozzá a parfüm, mert ezzel üzensz,
hogy vagy valaki. *Good bye! És... thanks.*

A nővérem buliba készül

nagyon jól kiöltözött
a nővérem végre
egészen snájdig kis csaj
lett belőle mára

átlátszó pántú melltartót tett a mellére
és ruhája alól izgalmasan villan a bokája

száján a rúzs
igaz hogy enyhén elkenődött
és a púder is
úgy nézem több a kelletténél

de fogai szépek és a kiszedett szemöldök
olyan – szerintem te is hasonlót szeretnél

egyszóval bulis egy csaj lett
a nővérem mostanára
és vidám is nagyon
mert várják a telepi srácok

púderén nem látszik át arcának szokott
szorongása
csak a szemében vannak nagy néha félelem-
-csillogások

Szomorú a nővérem

szomorú a nővérem mert
szomorú

kap a fejére mostanság
elég rendesen kap
kapkodja is a fejét
elég rendesen

ha valaki azt mondaná hogy!

de nem mondja senki
merthogy biztosan nincs is
az a valaki
vagy mert a nővérem
meg sem is érdemelné

ezért aztán csak eszi
magát a nővérem meg
a kezét is
csak eszi annyira – sőt

néha felsír a nővérem

olyankor átjön a szomszéd
jókedvű felesége

már egyáltalában nem fiatal
és kötött sapkát hoz – ajándékba

akkor aztán örül a nővérem
majdhogynem boldog

A HŐS AKKOR, AMIKOR NEM HŐS

Az utcánkban új frontok nyíltak

Tegnap új frontok nyíltak a hentes és a sarki fűszeres között, igazi új frontok végig az utcánkban, és most mindnyájan tudjuk, hogy ezekben a napokban nagyon jó lesz nekünk, és izgalommal teli lesz az életünk *mostmár*, és különben is, megérdemeltünk végre valami új frontot, új frontokat, sokáig azt mondták az illetékesek, hogy szó se lehet az új frontokról, de barátunk, *aki egy hős*, illetve még csupán hősjelölt, ebben a pillanatban, de mindenki tudja, hogy egyszer majd hős lesz, és akkor majd mindenki büszke lesz rá, és múzeumokban nézzük a képét, *de jó lesz neki akkor, ha majd mi a múzeumokban nézzük a képét, hú, de boldog lesz*, ezért aztán irigyli is mindenki rendesen, hogy hős lehet, szóval, ez a hősjelölt barátunk mondta, hogy szép ez az ország, mert itt bármikor új frontot lehet nyitni, és nem csak

Ebben az utcában laknak a hősök

mondta, de segített is megnyitni
a hentes és a fűszeres között
a frontot, és most akkor végre
olyan finoman mozgalmas
lett ez az utca.

Itt, ebben az utcában, igen, arra lent,
szóval, itten laknak a hősök, amikor
éppen nem annyira hősök, szóval,
amikor éppen csak laknak.

Itt láthatja a biztonsági rácsot.

Általában boldogan ugrálnak a hősök,
élvezik, ha ropog a ropogójuk,
géppuskájuk lengetik olyankor,
mert örülnek: szemükben infantilis.

Egyébként majdnem, mint bármelyikünk.

Nem, az utcára nem engedjük őket.
Védettek ugyanis. Rács mögül
bámulnak, és elégedetten vihognak,
ha megnézik őket turista barátaik.

Hi, big boy!, mondta tegnap is
az egyik turista lány, és titokban
nőtincs-zamattal kínálgatta
legféltettebb hősömet.

Rászóltam, persze. Ki is van írva:
hősöket etetni hatóságilag tilos.

A hősoeket védő jogszabályokról

Annyira unalmasak a hősoek,
és annyira fárasztóak is.

A múltkor például az egyik,
tudod, az a kis barna, azzal
a kis fekete bajusszal az orra
alatt, szóval, az egyik kamikaze
hős levetette magát a mászókaról.
Úgy kellett felszednem a földről
a kis szerencsétlent. Hiába,
annyira igyekeznek és annyira akar!

Csinálni kéne valamit hőseinkkel.

A minap valaki azt mesélte, hogy
az egész foglalkozás alatt odakötötte
az egyik kis nyughatatlant valami
csúszda lépcsőjéhez. Én ezzel,
persze, nem értek egyet.

Merthogy az ilyesmit tiltják
a hősoeket védő jogszabályaink.

A hős akkor, amikor nem hős

A hős akkor, amikor éppen nem hőso-
ködik, nos, olyankor agyszűkítő
program keretében sajátítja el
az aznapra aktuális ideológiát.

Ez nem jó a hősoeknek, de nem tud
arról, hogy ez neki nem jó.
Azért hős, hogy ne gondolkodjon.
Ne gondolkodj, hősojelölt haver!,
mondja neki az oktató, mosolyogva.

Az oktató általában mosolyog.

Szeret az oktató mosolyogni, de
még ennél is jobban szereti meg-
simogatni a hősojelölt szűkített
agyát rejtő konok kis fejbűbját.

Ilyenkor hősoünk hálásan néz az oktatóra.

A mészárszékprogram-felelős

A parancsnok 15 darab hős kiutalását kérte a mészárszék-program felelősétől.

A mészárszékprogram persze így is jelentős túltermelési válsággal küszködik, olyan gyorsan szaporodnak a hősök, és olyan nagyon egyformák is.

Úgy tűnik, eredményesen működik találmányunk: az agyszűkítés-oktatás.

Az időzítéssel is baj van. Előfordul, hogy némelyik túlzottan lelkes hősjelölt már a felkészítés idején aktivizálja magát.

Bajba kerülhet olyankor a derék mészárszékprogram-felelős, mert a szertesztét repülő hősdarabokkal igen nehezen tud elszámolni.

A parancsnok kitüntetést adott át

Ma délben adta át az agyszűkítő-oktatás vezetőjének az Első Számú Hősnevelő kitüntetést mindnyájunk példaképe, a parancsnok.

Nyugodtan, sejtelmesen mosolygott díjátadás közben, finoman őszülő szakálla nem rejtette el gyermeki örömét, hogy akkor most.

Hogy akkor most dobog a szívünk.

És ebben a viharos, dübörgő szív-dobogásban némán és meredten állnak a hősök, ünneplik professzoruk és a kitüntetést.

Tudatuk metaforája a tűhegynyi pupilla, amivel a semmibe néznek.

Kozmikus mészárszékprogram

Új tervvel állt elő barátunk,
a mészárszékprogram-felelős.

A parancsnokhoz eljuttatott
levelében kozmikus mészárszék
felállítását vázolta fel, ezt a hősök
szaporodása lehetővé is tenné.

A beadvány tetszik a parancsnoknak.

Kísérletekre lehetőséget ad
a kétségtelen hőstúltermelés,
és mindannyiunk vágya az agy-
szűkítés sikeres terjesztésére.

A vezérkar holnap már
dönthet az ügyben.

A polgár joga

A háború moziban unalmas dolog,
a színészek úgyis túlélnek azt,
és győznek a jók, s ráadásul
sztárgázsit kap majd a főhős.

Jogom van valami másra!

Fotelből, fáradtan, sör mellett
nézni a háború-körkapcsolást,
és látni, hogy szenved a másik,
aki nem én, és aki messze.

Talán ez az, mi föl tud még dobni.

Sietek haza az este,
csillogó gépeket látok,
füstfelhő, tűz, törmelék, hamu:
eseménydúsak hétköznapjaim.

Háború körkapcsolásban

Fáradt vagyok, bedőlök az ágyba,
alvás előtt még belenézek
a háború-körkapcsolásba,
nehogy alulinformált legyek.

Az asszony nem szól rám, a
gyerek sem üvölt, mintha
tudná, hogy világhelyzet van
végre, és jár az a kis pihenés.

Azt mondják, már a szomszédban
is lőnek. És azt is mondják, *elkez-*
dődött a le. És hogy a szomszéd már
ki is ennek ürügyén a fél rokonságot.

Nem tudom, igaz-e az, amit az em-
berek beszélnek. Én csak nézem
a tévét a fényeket, és élvezem,
hogy a bombázónak gyönyörű a teste.

Háborúra készül a tök kopasz barátom

A tök kopasz barátom rohan
az utcán, nem
liheg, merthogy jó a kondíciója,
sportol ugyan
is a tök kopasz barátom, edzi a
testét, így
aztán távol áll tőle minden lihe-
gés, de
különösen mostanság nem liheg
a tök kopasz
barátom, mostanság semmi ilyes-
mi nem
jellemző rá, merthogy tartalékol
ja energiáit,
nem lehet tudni a holnap mit is,
holnap, ha
lesz még, nem lehet tudni, hogy mit
is, ha
majdan, merthogy mostanság bizony
talan
a minden, nem lehet tudni, minden
esetre
gyorsan körbelövöldöz a tök kopasz
barát,

A polgár vágya

irtja a mindenkit, ahol éri, ha már
harc,
legyen valóban harc is, minden
képp az
lenne jó, hogyha harc akkor legyen
még harc is,
és akkor mostanság harcol a tök
kopasz, apró
léptekkel liheg végig az utcán, és siet
teti, amit lehet,
hogy gyorsabban menjen a pusztulásba
a tök, és akkor majd minden
kinek jó lesz.

Alszik a kisdéd, a polgár,
álmában álmodik édest,
merthogy a polgár vágya
közik, közben a háború itten.

Álmodik izgalmas élet,
tévében csodaszép bomba,
pihe és puha a párna,
borzalom messze, de izgi.

Van végre valami téma,
újságot érdemes mostan,
jóleső feszültség bévül,
nem csak az unalmas verkli,

nem csak a rabszolga élet,
üvöltő gyerek és asszony,
de csodaszép tűz és mámor,
reps a polgárnak szíve.

Háború élőben végre,
totálban agresszív pajtás,
adrenalinunk túlteng,
szapora hősök jönnek.

Szopora hősök

Az egy főre jutó hősök száma megszorodott az elmúlt időben, amiben persze szerepet játszik a hősök közismert működése, ez utóbbit most inkább nem részletezném.

Maradjunk annyiban, hogy nem tudok mit kezdeni a hősjelöltek nyomulásával.

Legtöbbjük helyben felrobbanna, hogy aztán foszlányait kerítésvasról, lámpaoszlopról, úttestről-aszfaltról vakargathassuk.

Nem győzöm adminisztrálni őket, hogy legalább egy fénykép maradjon *amúgy humanice* a családnak, hogy lehessen fotogén látni:

íme, ő volt a hős, aki akkor, és sokakkal kenődött széjjel, és most biztosan boldog, hogy sokakkal,

mert eredményes a hős, aki jókor repül a magasba darabokban, így lesz a családja majdan örökre büszke.

Karthago-társasutazás

A barátném Karthagóba vágyik,
s miközben mindezt közölte velem,
eljutott a nyugalmas ágyig,
hol rendszerint megkötözhetem.

*A sivatag illata izgat!,
lihegte a fülembé aznap.*

*No meg, az olajtorony!,
azt mondják, toronnyal jó,
nagyon. Persze, nem akarom,
hogy emiatt szorongj.*

Épp Londonban voltunk.
A Piccadilly-n kóboroltunk,
hol kapható szemfény és szájszír.

*Jó látni téged, my dear,
mondtam neki, fehérék közt:
Európa, itt, a lábaidnál.*

*Mesélj csak, barátném,
arról, miről szoktál,
bár én nem feledem.
Fő az új méreg? Megízlelhetem?*

*Ceterum conseo, mondja erre ő,
Cartaginem esse dellendam,
ezt kéri tőlünk a humánus jövő.
De én csak nevetek ezen a halandzsán.*

Mint Hans őrmester Madame puha testén,
tétován látok át magamon az estén,
Karthagóba, holnap, elindul a csapat.
S a barátném sikongat a köldököm alatt.

Slavko mondta

A disznóölést aztat nem szerettem soha.
Borzaszt a levágott fej farkasmosolya.
Ahogy a vér folyik, meg minden, na úgy,
nem bírtam egyáltalán, és most is borzongok,
de az a kis csaj, szerintem élvezte.

Az a kis csaj biztosan élvezte a dolgot.

Egyébként nagy vagány nem vagyok, se bátor.
Magam is félek a szenvedéstől, bár a mámor,
sokan azt mondják, nem áll messze a haláltól,
és piálni mindig is szerettem. Leinni magam
a tök sötétig.

Piálni szeretek az eszméletlenségig.

Slavko mondta, hogy azok a csajok már-már
nem is emberek. Részegek voltunk, és
boldogok a vértől. Hogyha te akkor láttál
volna engemet, az arcomat, a karomat,
a kezemet: meglepődtél volna.

Meglepődtél volna az egésztől.

Az a kis csaj nagyon félt, remegett.

Szóval, én nem emeltem rá kezét.
Tízen mentünk rá, sorban, meg egyszerre is.
Sikoltozott, meg lihegett, mondom, szerintem
élvezte a dolgot, alig volt szükség valami
kényszerre. Azt hitte, megúszhatja.

Hajnalban már a gerendán lógott.

Mondják, hogy kapok vagy 15 évet,
s hogy mindenképp le is kell ülnöm az egészet.
Slavko meg Vuk meg a többiek, szóval *ők*,
akikkel *együtt*, még szabadok. Nem tudhatom,
otthon mire készülnek épp.

40 leszek, amikor újramezdem
valaki másnak az életét.

A tékozló

Markába röhög az apám,
boldog, hogy végre itt vagyok.
Szakállas kéjencként remeg,
s az örömtől szinte vinnyog is.

Szájába nézek akaratlan,
örökké magyaráz nekem,
eközben unottan számolom,
kettő vagy három a foga.

Talán csak épp a nyála csillog.

Majdhogynem tánkra perdül az öreg,
örül, hogy nem vittem semmire,
kioktat majd még százszor is,
kéjesen dirigál nekem.

Annyira jó neki mindez!

Nővérem, bátyám tök feszült,
mindkettő ideges, nagyon.
Ezentúl itt leszek?, kérdezik,
zavarnának már innen el.

Azt gondolták, apám és ők:
ennyiből áll a háború,
és akkor egyszerre megjövök,
mint nem várt konkurencia.

TÁNCOL A SIVATAGI NŐ

~~[60]~~

~~[61]~~

A berlini nő érkezése

Vonattal érkezik a berlini nő.
A peronon várom. Elképzelem
a szőkeségét, meg testének
erős parfümillatát.

Nem láttam még a berlini nőt,
de tudom, azonnal felismerem,
amikor szembejön velem,
különös soványságát.

Valahol már itt van a berlini nő.
Kezében mobiltelefonnal figyel
soron következő áldozatait.
Tekintete nyugodt, tartózkodó.

Lehet, hogy férfi a berlini nő.
Bár nem hiszem. Hűvös szél
támad körülötte, ahogy
a vonatról a peronra lép.

A berlini nő

A berlini nő szőke, magas, sovány
és egészében olyan, mint egy férfi.
Részletei még nőre emlékeztetnek
olykor-olykor, elbűvölten nézed meg

dekoltázsát is, mert naívan azt hiszed,
ott van valahol a melle, ott, a has felett
és a vállak alatt, valahol félúton. Na,
majdnem ráhibáztál, mert a *helye*, az

tényleg ott van. Ha közelebb hajolsz,
miért ne, nyugodtan megteheted, akkor
látod, hogy valóban *van ott valami*,

de az a valami is csak része egy sajátos
technikának. „*Háború van!*”, súgja a berlini
nő, mire elkapod bámész tekinteted.

Gyönyörű dekoltázs

Most aztán átver minket a berlini nő,
egész olyan, mintha nő lenne, tényleg.
Buliba készül, borotvált fejére parókát
helyez, kékeslilát, jól illik cipőjéhez.

Aztán meg itt van a ruhája is, annyira
fehér, hogy szinte fáj. Hűvösen susog,
amerre lép, suttogva borzaszt, miként a táj,
télén, amikor megremeg bőröd, és husod.

Köldökig szalad a gyönyörű dekoltázs.
Titokban leskelődsz, hátha tán meglátod azt,
ami lehetne épp, de nincs, hiába keresnéd:

és ha *felkér* a berlini nő, s tánc közben érzed
bőrének savanyú illatát, szaladni volna
kedved, és futnál is, hogyha megtehetnéd.

Elutazott a berlini nő

Ma reggel végre repülőre szállt és elutazott a berlini nő. Ne tudd meg, miféle mocsok maradt utána itt, mindenfelé, szerte az egész lakásban.

Most azt hiszed, persze, hogy boldog vagyok. Tévedsz. Hiányzik a sápadt és sárgás arca, vékony, magas és inas teste hiányzik nagyon. És félek is.

Szinte remegett, amikor felfogta végre, hogy képtelen vagyok a parancsait újból és újból végrehajtani. „*Véged van, pajtás*”,

súgta nekem a berlini nő, amikor repülőre szállt, én meg csak álltam ott, és a kezemmel zavartan kaptam volna utána még.

Ott, a magasban, a berlini nő

Látod, ott, ott a magasban a berlini nő. Igen, az ott, az a pici kis fényes valami, nos, az az ő repülője, tiszta kék az égbolt, szóval, láthatjuk őt, és láthat minket

is, nyilván, bizony, ott van, és lenéz ránk onnan, a magasból, ahogy szokott, férfias arcán most sincs semmi, ami mosolyra emlékeztetne bármilyen kicsinkét.

Persze, lehet, hogy nevet a berlini nő, de ez a nevetés, jól tudod, semmiféle jót, nekünk, nem jelent soha, soha többet.

Egyszóval, itthagyt minket a berlini nő. És most csak bámulunk utána, és nem tudunk semmit se kezdeni hirtelen szabad önmagunkkal.

A berlini nő visszatér

Ismét itt van a berlini nő,
annyira vékony, annyira más,
rám néz és mosolyog a berlini nő,
arcában ott van egy ismerős vonás,

homlokán az a szigorú ránc,
nem leszek soha kezdeményező,
tiltott itt minden homályos románc,
kikosaraz engem a berlini nő.

Vékony és inas testét, ha mutatná,
melleit keresném, nem találnám.
Megijednék, ha csupaszon látnám.

Kék hajából rám néz a viaszsárga arc,
tenyeréből valami jéghideg tör elő:
kezet fogott velem a berlini nő.

A sivatagi nő

Csadorban járkal, árulja bájait
a sivatagi nő.
Hosszan, szomorúan lépdél
napfényes
homokdombok között.

Cipője talpa kivillan ruhája
alól, és a szeme is látszik:
végtelenül kacér a sivatagi nő,
tudni lehet, hogy
szeretőre vágynak.

Éhes nagyon a sivatagi nő,
és ki tudja miféle italra szomjas?

Éhsége növekszik, ahogy
múlik az idő,
szemében éhes és obszcén
fényeket látni:
hiába bújok el a sivatagban,
tudom, hogy
meg fog találni.

A sivatagi nő szeretője

Homok karistolja fiatal bőröm,
amikor hozzám bújjik a sivatagi nő.
Homok és izzadság tapad
fiatal bőröm pórusaiba.

Nem kímél engem a sivatagi nő.

Sárga homokban hemperget engem,
hajamba, számba, szemembe
sárga és tiszta homok tapad:
a sivatagi nő felettem áll,
s boldogan kacag.

Éles, szikrázó napfény
körülottem.

És a napfényben, a csillogásban,
a szemhatáron, a homokdombok
felett lassan ellebegve
arab harcosok vonulását látom,
ahogy városainkba sietnek:
ártatlanokat keresve.

Álmomban a sivatagi nő

Álmomban megjelent a sivatagi nő,
hallottam csadorja sejtelmes suhogását,
és ágyamra hevert a sivatagi nő,
és homokszem csikordult fogaim között,
és levetkőzött a sivatagi nő,
és megölelt,
és *utána*
nevetve öltözködött.

Gyűlölöm, amikor felnevet a sivatagi nő,
olyankor aranyló fogait látom,
aranypor csillog mindenütt
a megsárgult, beteges fogzománcon,
meg szürkésen sárgálló nyálbuborék.

A sivatagi nő szájszagát érzem.

Itt van a szájszaga, itt, itt,
mindenütt körülöttem, szinte
tapintom, és *tapintásommal értem*,
szájszag és szarszag: mennyire egy.

És ha mindez még ondóval,
meg vizelettel elegy,
akkor tudom csak igazán,
hogymint örökre végem.

Táncol a sivatagi nő

Táncol a sivatagban
az önfeledt sivatagi nő.

Nagy-nagy csupaszság
körülötte, homokdombok
és homokhegyek és
szikrázó éles napsütés.

Távolról, remegve
figyelem, ahogy forog,
ahogy táncol, valami
ősi, valami szokatlan
ritmusra lépdél:
hatalmasan és gyönyörűen.

Egyre növekszik a szem-
határon, csadorja lobog
a szélben, és én csak
bámulom, bűvölten,
miként az elítélt,
hóhérját, ha nézi:
bűvölten csodálom
ezt a táncot.

EURÓPA RÁDIÓ,
ÉJSZAKA

[73]

Egy üveg sligovica

történet Tolnai Ottónak

tizenhét éves voltam,
amikor kisgödrivel, a barátommal,
leментünk triesztig vonattal,
ott élt ugyanis a kisgödri rokona,
akitől mindkettőn meghívólevelet kaptunk,
hogy jogunk legyen nyugatra
meg jugoszláviába utazni

triesztben aztán egy hétig bámultuk a tengert,
majd elhatároztuk, hogy onnan
stoppal bejárjuk jugoszláviát,
felmegyünk újvidékre, megnézzük
a symposion szerkesztőségét

akkoriban még lehetett stoppolni is,
nem volt benne semmi szokatlan,
sőt,
az összes kedvenc filmünk stopposokról szólt,
meg olyanokról, akik bejárják amerikát,
hát mi jugoszláviát, a szabad és független
jugoszláviát céloztuk meg

fel is vettek minket
kedélyes horvát kamionsofőrök,
kérdéztették, honnan jövünk,

75

~~[74]~~

mondtuk, magyarok vagyunk,
csak legyintettek,
de segítettek is, meg jókedvűek is voltak

emlékszem, az egyik kamionos addig itatta
kisgödrít,
a barátomat,
hogy szegény beszéd közben aludt el,
nem is láttam még olyat,
a mondat közepén egyszerre lecsuklott a feje

bejártuk jugoszláviát egy szál hátizsákkal,
a hátizsák tetejében ott volt a sátor,
esténként az út mellett sátoroztunk,
nyár volt, szabadok voltunk,
csak én magyaráztam folyton kisgödrinek,
a barátomnak,
hogy nem érdekel, el akarok menni újvidékre,
a sympo szerkesztőségét akarom látni

tizenhét éves voltam akkor,
verseket írtam,
de vers, az nem volt nálam,
csak egy üveg sligovica,

amit még pesten kaptam a rimaszombati
rokonaimtól

cipeltem is végig a sligovicát az egész balkánon,
hogy majd odaadom valakinek, újvidéken,
valakinek,
aki megérdemli,
azt gondoltam,
hogy a sligovica méltó ajándék

túl is élte a gyönyörű laposüveg
a trieszti rokonomat,
a stoppolásainkat,
az ivászatainkat

két hete cipeltem már a sligovicát,
amikor vukovárba értünk,
nem mondhatni, hogy
túlságosan gyorsan haladtunk volna,
trieszt, rijeka, karlovac, zágráb, aztán vukovár,
vukovártól is még baromi messze van újvidék,
nem olyan egyszerű eljutni onnan

nagyon késő volt már, éjszaka,
hideg augusztus végi éjszaka,

Mint másnak a madelaine sütemény

zuhogott az eső,
amikor végre megállt egy autó valahol a senkiföldjén
kérdztük a sofőrt, kézzel-lábbal, hova megy,
mondta, újvidékre,
kértük, vigyen el minket,
fizessük meg, mondta,
nem volt túlzottan kedves,
és akkor kiszögdrí, a barátom, azt mondta,
nincs pénzünk, csak egy üveg sligovicánk van,
persze felcsillant a kamionos szeme,
jöhet a sligovica, mondta, és oda, oda hátra
menjeteK

hajnalban értünk újvidékre,
fáradtan, koszosan, szállásunk se volt,
kimentünk a pályaudvarra,
és rosszkedvűen jegyet váltottunk budapestre

azóta sem jártam újvidéken,
talán,
mert azóta is hiányzik az a sligovica,
amit akkor,
valakinek,
át kellett volna nyújtanom

78

ott, a sziklák alatt,
ott laktak a hajléktalanok,
fél méterre a víz fölött,
egy barlangszerű mélyedésben

a tenger hullámzott
a barlangjuk alatt,
és mi még a közeli strandon is
érettük vízzszaggal kevert
testszagukat

édeskés izzadtságsgzaguk van
a hajléktalanoknak,
általában nehéz
és riasztó izzadtságsgzaguk

édeskés izzadtságsgzag, olyan,
hogy az ember orra könnyen elfacsarodik tőle,
pedig nem vizeletszag ez,
nem is szarszag,
hanem valami pállott, édeskés *tisztaságsgzag*,
nehezen megfogalmazható

sokáig nem érttettem ezt a szagot,
egészen addig nem érttettem,

79

amíg egyszer fel nem vettem magamra
egy frissen mosott,
de még enyhén nedves gyapjúpulóvert,
szóval,
amikor abban a pulóverben felszálltam a buszra,
akkor megint éreztem azt a szagot,
és amikor leszálltam, akkor elmúlt egy időre,
majd hirtelen megint megcsapott,
és rájöttem, hogy az a szag most belőlem árad,
hogy én vagyok olyan bűdös

különben láttam is a hajléktalanokat,
ahogy ott, a tengerparton,
a hideg késői őszben mossák a ruháikat,
és amúgy nedvesen magukra szedik azokat,
és akkor rájöttem,
hogy némelyik hajléktalan tényleg fürdik is,
csak éppen nincs hol jól kiszáradnia

azóta, persze, itthon is figyelem őket,
kíváncsi vagyok, melyiknek milyen a szaga,
szagolgom őket, hogy az *ittenieknek*
más-e a szaguk, mint az *ottaniaknak*,
hogy szag alapján meg lehet-e különböztetni őket,
csak erre vagyok kíváncsi

ezért, ha hajléktalant látok,
akkor diszkréten odamegyek,
na, nem túl közelre,
hogy ne kelljen pénzt adni neki,
mert én is könnyen hajléktalan lehetnék,
ha mindegyiknek adnék valamit,
de mégis legalább annyira közel megyek,
hogy érezzem az illatát,
mert iszonyú kíváncsi vagyok,
mi a különbség a tengerparti
és a közép-európai hajléktalanok között,
már ami a szagot illeti

és be is jött a dolog,
állíthatom,
lényeges különbségek vannak,
úgy általában

csak nagy ritkán csap meg
valami *ahhoz* hasonló,
olyankor
a szokottnál is tovább szagolgom
nagy titokban a hajléktalant,
mert nekem is szükségem van
valami emlékezésre,

Egy hajléktalan vallomása

én is emberből vagyok,
és az a szag,
mint másnak a finom,
édeskés madelaine sütemény

igen, csaltam az asszonyt,
megcsaltam őt a marival, nem tagadom,
nem voltam jó férj, meg jó apa sem,
elismerem;
és persze ő akart válni, nem én,
elváltunk, neki ítélték a lakást,
meg a gyerekeknek,
jól van ez így,
fájna a szívem őket kéregetni látni,
akár az apjukat;
béreltem egy lakást,
jó fizetésem volt, ment a cégnek,
nem féltem semmitől se,
a marival is jól megvoltunk,
egész addig,
míg aztán csődbe ment a cég,
munkanélküli lettem,
a lakást nem bírtam fizetni,
utcára kerültem,
a mari is otthagytott,
hajléktalan szállón vagyok mostan,
vonják a tartásdíjat a segélyből,
így aztán semmire se futja,
ezért amikor éhes vagyok,

először is rendbe hozom a ruházatomat,
valami emberi formát próbálok ölteni,
meg arra is vigyáznom kell,
hogy ne legyek túl bűdös,
mert ha bűdös vagyok,
akkor könnyen elszúrhatom az egészet,
szóval,
bemegyek valami nagyobb üzletbe,
és felvágottat kérek,
mondjuk sonkát vagy húsz dekát meg parizert,
sajtot is, pannóniát, az a legjobb, abból tíz is elég,
néha szalámit, ha arra van gusztusom,
de csakis szeletelve,
vagy egy fél szál kolbászt,
aztán tovább megyek a hűtőpulthoz,
ott valami kisebb dolgot, túró rudit,
ilyesmit veszek magamhoz,
csupa olyat, amit könnyen ki lehet bontani,
esetleg csokoládét is elteszek,
a csokiban rengeteg a kalória, azt mondják,
aztán tovább megyek a tisztítószerreig,
és ott, ügyesen,
szép lassan kosárból bezabálom az egészet,
a sonkát,

meg a sajtot is,
a kolbászt, meg a túró rudit,
ami már bennem van,
azt nem tudják elvenni tőlem,
a gyerekek, meg a lakás,
az mind-mind az övék,
de az a sonka, ott, az áruházban,
az már örökre én vagyok

Légszomj

mint víz alatt, üres,
üveges tekintettel nézed a semmit,
az áttetsző,
gyönyörű cseppfolyós anyagot,
álmodban persze,
és a szádban,
az orrodban ott az a semmi,
a valami,
ami szinte nincs is,
de akkor egyszerre
levegő sincsen,
és birkózni kezdesz azzal a semmi dologgal,
ott,
és vad remegéssel ülsz fel az ágyban,
és nyitod a szemed,
még mindig félig öntudatlan,
és tátogsz,
és tátogsz és nyelsz,
és nem kapsz levegőt,
és nyelsz megint, és tátogsz,
és hirtelen sívítva levegő megy a tüdődbe,
és köhögsz, és sívítva megint levegőt veszel,
és köhögsz megint, és talpon vagy akkor,
és hajlongsz és köhögsz,

86

és hörögve levegőt veszel,
és megint köhögsz,
és a torkodban valami keserű íz,
és félig vakon a fürdőszobába rohansz,
és vizet iszol, és köhögsz,
és fröcskölöd magadra a vizet,
és tátogsz a tükör előtt, és sápadt vagy,
és még mindig ott az a keserű íz, a torkodban,
és izzadsz is, és köhögsz,
és érzed a szívdobogást,
döbbenet figyeled, hogy vége van,
hogy nincs elég levegő,
hogy megáll a szívverésed,
és bámulod a tükörben,
ahogy víz- és izzadságcseppek
keverednek a homlokodon,
és minden olyan lassú,
és mégis megállíthatatlan,
és nevetséges az egész,
és egyedül vagy,
és fázol, és remegsz a hidegtől,
és visszafekszel az ágyra,
és pokrócba burkolózol,
és remegsz,

87

Egy utazás emléképei (1)

és megpróbálsz egyenletesen lélegezni,
be-kettő-három,
ki-kettő-három-négy-szün,
többet *ki*, mint *be*,
ahogy tanítottak,
hogy a levegőkapkodás leálljon végre,
hogy csendesítsd a szívdobogást,
hogy lelassítsd a szívdobogásod,
mert nem szabad félned,
mert kevesebbre,
nem pedig több oxigénra van szükséged,
így tanítottak,
gyakorold tehát az ellenlégzést,
többet ki, mint be,
és elmúlik lassan a pánik,
múlik a légszomj,
csendesedik a szívverésed,
és a remegés is,
megszűnik szinte magától

egy vékony arcú férfiról
jutott eszembe az a távoli
sziget a múltkoriban,
feltűnt a hegyes álla
meg az érzékeny,
kicsit fáradt arca

nem tudtam elképzelni,
mitől is olyan szomorú,
kissé
szorongva ült valami fiatalokkal
zsúfolt szobában,
olyan
nagyon egyedül volt,
és nem tudtam,
nem tudhattam,
hogy közük tartozik:
csupán
az érzékenységét láttam

régen jártam már ott,
azon a szigeten,
a parton tintahalat ettem,
és láttam meztelen napozó embereket,

szépek voltak,
szép mozdulataik megmaradtak,
itt,
az emlékezetemben,
ahogy elnyújtóznak
abban az eszméletlen,
sűrű napmelegben

mezítláb szaladtam fel a tengerpartról,
akkor, ott, ott, a szigeten,
a forró homok égette a lábam,
könnyedén futottam,
nem érdekelt,
mit is gondolnak rólam

őrizd meg a méltóságodat,
kiabált utánam valaki,
csak a méltóságodat,
legalább

valami nagy-nagy utazásra emlékszem,
pedig csak lementünk délre, oda,
arra a szigetre,
néztük a szigetlakókat meg önmagunkat,

ahogy elégünk a napon, ott,
távoli tájon

mostanra csend van már arra,
nincsen a szigeten semmi félelmetes,
alszanak a szigetlakók a déli pihenőidőben,
a halárusok is alszanak,
a pincérek is alszanak,
alszanak a nyaralók,
égett bőrük fájdalma is alszik,
alszanak a háztulajdonosok,
álmukban a másnapi bevételt számolgatják,
alszanak a prostituáltak,
testükben nyugszik az éjszaka őrülete,
alszanak a zenészek,
alszanak a szépfiúk,
a drogárusok is alszanak,
és alszik mind, akinek kezéhez tisztaság tapad

tizenöt éve már, hogy arrafelé jártam,
úgy elmúlt minden, mintha meg se történt volna,
látom magam,
ahogy a parton rohanok végig negyven fokban,
ahogy tintahalat eszem egy kisvendéglőben,

egy nagy teret látok, csupa kő az a tér,
csupa fehérség,
egy hajóállomást látok,
ahol valaki táblával a kezében rám vár,
és együtt vagyok azokkal, akikkel együtt voltam,
akikkel már nem vagyok együtt

onnan, a szigetről, egy kisvárosba utaztam akkor,
kedélyes rosszarcú emberek vettek körül a hajón,
a vonaton,
féltettem azokat, akikkel együtt voltam,
akikre nem tudtam vigyázni akkoriban

bejártam az egész délvidéket,
gyönyörű hegyeket láttam,
félelmetes völgyekkel tarkított magaslatokat,
kopasz, pusztuló, sziklás hegyeket láttam,
lecsupaszított hegyoldalakat,
meg szegénységet is láttam

aztán meg háború is volt
arrafelé, fegyveresek
járáltak ott, a tengerparton,
és a fehéren izzó kövek

között törölgették
verejtékező homlokukat

csupa fehérség hvar szigetén,
a napfény, mint a fehéren izzó
magnézium

messze-messze délen,
ott lent, a szigeten,
ma is várnak rám
az ottlakók:
ellustult és mégis nyugtalan,
zavaros szemű férfiak

Amerre jártam

Az ikertornyoknál
amerre jártam
pusztulás van

Torkametszett torony
megroppan előre
zúzott mellkassal zuhan a földre

oda
ahol én is
fél évvel korábban:

lélegzem még bár törmelék zuhant rám
a jövőből jövő
idő-spirálban

de nincs szükségem segítő kezekre
sem az azonosításhoz rokon DNS-re

Eltűnt ami volt
mozdíthatatlan
pur es homou – füstölgő katlan

Most újból
az időben vissza
tudatom az ikreket visszaigazítja

Ha felnézek ott vannak megint
dühödten állnak
szétrepedt betonbőrükön
fehér terítővel senki nem int
ki mint
közvetlen a zuhanás előtt

és SMS-t sem küld kétségbeesetten
nem végrendelkezik üzenetben
ahogy *akkor* tette

I love you dear – mondja a rögzítő
szövege bármikor megidézhető

de aki mondta
csak a múltban beszél
csak a múltban

talán épp vele is összefutottam
ott a Battery-parkban

amikor
hamburgert harapva
felnéztem hosszan
a két ikertoronyra

Egy utazás emlékképei (2)

és azt mondtam: itt vagyok

Sok ezer tonna törmelék
zuhan rám
ellepnek beton-kő-habok

de felszínre bukom koromkék éjszakán

Valamikor jártam Hvar szigetén
a tengerparton
ettem tintahalat
és láttam meztelen napozó embereket
szépek voltak szép
mozdulataik megmaradtak itt
az emlékezetemben
ahogy el-
nyújtóznak abban
a sűrű napmelegben

A múltkoriban egy vékony arcú
férfiről jutott eszembe
Hvar szigete
feltűnt nekem a hegyes
állá meg az érzékeny
fáradt arca
nem tudtam elképzelni mitől
olyan az az arc
mitől is olyan fáradt

Mezítláb szaladtam fel a tengerpartról
Hvar szigetén
persze forró volt a homok meg a kő

a szállásom felé futottam
ott voltak azok
akik számítottak rám

*Az a megnyugvás benned
ha sikerül egy mozdulat
ha a mozdulat elnyugszik végre*

Nagy utazásra emlékszem
pedig csak lementünk Hvar szigetére
néztük a szigetlakókat meg magunkat
hogy milyenek ők
és milyenek vagyunk mi
hogy mások-e ők
akik nem mi vagyunk

Tizenöt éve már hogy ott jártam Hvar szigetén
úgy elmúlt minden mintha meg se történt volna
látom magam
ahogy a parton rohanok végig negyven fokban
ahogy tintahalat eszem egy kisvendéglőben
egy nagy teret látok csupa kő az a tér
csupa fehérség
egy hajóállomást látok

ahol valaki táblával a kezében engem vár
és együtt vagyok azokkal akikkel együtt voltam
akikkel már nem vagyok együtt

*Emlékszem alkonyatkor a tengeren
piros halászhajókat láttam
delfinek vonszolták őket a partnak
neki a parti fövénynek
szikláknak és köveknek
vörös és fekete volt aznap
Hvar szigete*

A könyvtárban

Annyira akartam ott, ott a könyvtárban.
Ő meg nem, az istennek se. Mindig csak magyarázta, hogy a könyvek, és hogy ez egy komoly hely, és hogy hagyjam őt békén, én meg, hogy nem lát senki, és a sarokban, a kutató részben mennyire jól lehet, és különben is milyen jó buli, és hogy csak egy kicsit, hogy együtt, csak finoman, ő meg csak nevetett, én ezt biztatásnak vettem, és már rendesen beindultam, és megpróbáltam, amire váratlanul hozzám vágott egy könyvet. Épp a Vörösmartyt. Ajjaj, gondoltam, a mester, és ennyire előnytelen pozícióban, gatyából ing kilóg, mit gondol majd, szaladnék el, de késő, már hallom is, rám szól, hogy *miért e lom? szagáról ismerem meg az állatember minden bűneit*, puff neki, gondolom magamban, rólam beszél, kései és méltatlan utódjáról, dadogni kezdek, hogy *kedves mester*, erre legyint, *irtózatosságság mindenütt*, mondja, és láthatóan dühös. Rendesen megijedtem, mert hát a mester, ugye, még

elvágom magamat nála, egyszóval, hogy most mi lesz. Erre kicsit enyhülni kezd, majd szomorúan azt mondja, hogy *oh nem, nem, amit mondtam, fájdalom volt*, majd azt is hozzáteszi, nem épp kioktatólag, inkább barátian, hogy *ember vagyunk, a föld s az ég fia*, és rám mutat, én meg eközben csak a nadrágomat igazgatom, tűnnék már a fenébe, kezdem is a manővert, mire vállon ragad, mélyen a szemembe néz, és azt kérdi tőlem, *mi dolgunk a világon?* tárom a karomat széjjel, hogy tudj'isten, haver, erre azt mondja, *küzdeni erőnk szerint a legnemesbékért, előttünk egy nemzetnek sorsa áll*, és váratlanul a semmibe tűnik. Erre már köpni meg nyelni se tudok. Csak báván a hozzám vágott könyvet szorongatom, és akaratlan is azt lesem, áll-e még előttem dicső nemzetem.

A párizsi lakásom

Nem tudom, mit csináljak azzal
az aranyos kis párizsi lakásommal.

Hajnalonta újból és újból arra riadok,
hogy képtelen vagyok kifizetni
párizsi lakásom költségeit, úgymint
közös költség, víz- és csatornaátalány,
valamint fűtési hozzájárulás. Kellemetlen
tudni azt, úgy hajnalban, öt-hat óra tájt,
hogy ott van az a tök jó kis párizsi lakás,
és igazából nem tudok vele mit kezdeni.
Egyszerűen nincs kihasználva.
Intézkednem kellene párizsi lakásom
ügyében, bérbe kéne adni vagy mi,
nem is tudom, valami ingatlanközvetítő
kellene, aki végre kézbe veszi az ügyeket.
Persze, először is meg kellene mutatni
neki a párizsi lakást, és ekkor lennék
baromi bajban, mert úgy hirtelen
fogalmam sincs, merre is van az én
tök jó kis párizsi lakásom.
Egyszerűen elfeledtem, vagy mi.
Töprengék is rajta eleget, hajnalonként.
Egyébként ismerem jól párizsi lakásomat,

102

a múltkor is, amikor hajnalban felriadtam,
még pontosan láttam magam előtt,
olyan szimpátikus kis másfél szobás,
nagyon rendezett, és a ház, elég, ha csak
annyit mondok, hogy még futószőnyeg is van,
végigszalad a lépcsőn, csuda az egész,
minek ragozzam?, tökéletes. Csak hát,
hogy merre is van, arra nem tudok rájönni
az istennek se. Pedig ahhoz, hogy intézkedni
tudjak, először is meg kellene találnom végre
az én aranyos kis párizsi lakásomat.

103

Előadás a repülésről

Mostanában már nem repülök.

Régebben, bezzeg, könnyedén
a magasba emelkedtem, csak
a lábammal tettem egy apró mozdulatot,
tudod, elsősorban is a nagy lábujjammal
kellett egy határozott mozdulatot tennem,
mintegy ellökni magam a földtől, és
már szálltam is. Csak az első mozdulat
volt nehéz, de amint felemelkedtem,
a lebegés, egészen könnyedén ment
a lebegés, csak egy-egy apró mozdulat
néha, a csuklómmal vagy a láb-
fejemmel, és máris lebegtem tovább.
Hogy is mondjam? Mintha a derekamban,
vagy a hasamban lett volna valami, aminek
a révén mintegy játékosan ráfeküdtem
a levegőégre. Olyankor aztán szálltam
a magasban, néha elképesztő magasságokban.
Csak nagy néha kellett megpihennem.
Ha jöttek is utánam üldözőim, nyomomba
se értek. Szinte ki se fáradtam soha.
Csak egyszer-egyszer. És, ha verítékezve
tértem magamhoz szobám hűvösében,

104

akkor is tudtam, repülök majd újra,
csak a szemem kell lehunynom kicsit, és
a lábam ujjával ellököm magam az ágytól.
Akkor még *természetesen* tudtam
a repülést. *Hittem a repülésben.*

Valamikor így volt. De most vége.
Az utóbbi időben sohasem repülök.

105

Európa rádió, éjszaka

mintha álom, olyan az egész

ismeretlen autóban ülök, nevetéseket
hallok a rádióból, megyek keresztül
európán, ezer és ezer kilométer
van már mögöttem, ezer és ezer
kilométer van még előttem, megyek
keresztül európán, nevetés valahonnan,
valami zörej, recsegés, valami hang kiúszik,
valami hang bejön váratlanul, nem
akarok sávot váltani, csak az útjelzéseket
figyelem, csak a táblákat figyelem, nincsenek
határok, nem jönnek fegyveres őrök, gép-
pisztollyal nem fenyegetnek, nem akarnak
tőlem semmit, megyek bele az éjszakába,
senki sem állít meg, nem kérdezik, hova
megyek, kinek a pénzén, mit akarok, nem
állíthat meg senki, szól a zene az autórádióból,
valaki ismeretlen nyelven konferálja fel
a legújabb ismeretlen sztár legújabb
ismeretlen nagylemezét, talán flamandul
hadar a *dídsé*, most elúszik
minden, recsegés, megszűnt a térerő, új állam
képzeletbeli határvonalán rohantam át,

106

észrevétlenül,
még ezer és ezer kilométert kell megtennem,
már ezer és ezer kilométer van mögöttem,
rohanok tovább, új és új utakon megyek,
valami ismeretlen nyelv ismét a rádióban,
konferál valami ismert dallamot, nem
figyelek oda, megyek tovább, végig
európán, előre, csak előre, szól
a rádió az autóban, szól az európa rádió,
nem tudok, nem is akarok sávot váltani,
most hirtelen vált ő maga, mozartot játszanak
valahol, könnyedén,
játékosan törnek elő a zongorahangok
a rádióból, szól az európa rádió, mozart szól
könnyedén,
játékosan, mint az álom, olyan az egész, aztán
megint recsegés, sípolás, phil collins úszik be,
hallom,
hello! i must be going!, üvölti,
nekem is, gondolom magamban, rohanok
tovább, nyomom a gázpedált, ma még meg kell
tennem legalább ezer kilométert,
nincsenek határok,
rohanok tovább,

107

új és új államokon megyek keresztül,
tizenöt évvel ezelőtt itt megállított a határőr,
mondom magamban, *tizenöt évvel ezelőtt itt*
megaláztak,
mondom magamban, *visszafordítottak,*
hogy itt nem léphetem át a határt, mert
a vízumom ezt nem teszi lehetővé, akkor
le kellett térnem egy mellékútra, csak ott
léphettem át a határt, mintha a cselédlépcsőn
kellene felmennem egy ismeretlen házban, úgy
éreztem magam akkor,
mint valami európai cseléd,
most megyek tovább,
nem állítanak meg, nem kérdezik,
hova megyek,
phil collins üvölt egy régi számot, nem
akarja abbahagyni,
én sem akarom abbahagyni, megyek
tovább, előre, mindig előre, nem állhatok meg,
még ezer és ezer kilométer van előttem,
már ezer és ezer kilométer van mögöttem,
recseg az európa rádió,
új és új autópályákon végig,
csak az útjelzőket figyelem,

valami ismeretlen nyelv ismeretlenül hadar, majd
mariah carrey
hihetetlen magas hangon azt énekli,
hogy *always be my baby*, szinte könyörög,
nem tudom, mondom magamban,
majd meglátjuk, mariah,
még ezer és ezer kilométer van előttem,
már ezer és ezer kilométer van mögöttem,
nekem itt dolgom van, mariah, dolgom van,
megyek keresztül az országomon,
négy tenger mossa határait,
nem állhatok meg,
nem állhatok meg soha,
megyek tovább,
sebbességkorlátokat lépek át,
láthatatlan államhatárokat lépek át,
ismeretlen nyelveket hallgatok,
és minden nagyon,
nagyon is ismerős

Visszajátszás

Gyűrű fut szét a lecsendesült vizen,
kavics fölött összeforr a seb,
és ki nem jön vissza már,
azon a réges-rég készült felvételen
szomorkásan követ hajít,
majd egykedvűen a tó partjára áll,
utána meg a víztől *eltolat*,
egész a *csillaggal* jelölt kapuig,
hol mindenkit hófehér kutya fogad,
majd tovább is, már a tornácon leled,
behátrál a nyugszék óvó ölébe,
magadat – úgy képzeled –
elhelyezheted a közelébe,
de mégsem,
mert a film *visszafelé* perog,
az idő meg egyre megy *előre*,
és *kizáródik* a tornác ajtaja,
és lassanként a nappaliba *hátrál*,
és eltűnik ott,
úgy sejtéd, örökre.

Nem tudhatod,
mi volt *annak előtte*,

110

ki, és milyen üzenetet hozott,
telefon csengett,
vagy valakit fogadott,
és ha igen, mit kérdezett,
s ő mit válaszolt,
mit is határozott,
főleg hogyan.

A felvételen
reménytelen,
ma már visszamenni,
visszább lépni ma már
úgysem lehet.

Szétfut a gyűrű *ott*, a tavon,
és *itt* elszakad a film.

Hogy mi történt aztán?
Alig tudom.

Az *előret* sem,
az *utánát* sem tudom.

Rég volt, akkor még nem éltem.

111

Elvitték, meghalt
Tab községben, Somogy megyében.

Hogy miért *úgy* történt,
azóta se értem.

A HIÁNY MEGFOGALMAZÁSA

112

~~[113]~~

A hiány megfogalmazása

*Petri Györgynek
2000. július 16-án*

Most akkor üresség, de tényleg.

Mint amikor elkap az ellenőr a buszon.
Persze, továbbra is játszom neki
a nyugodtat, az elegánsat, személyit
veszek elő, és baromi könnyedén nyújtom át,
természetes módon vállalkozom
bérletbemutatásra, egyszóval
együtműködöm a hatósággal.
Kényelmetlen lenne a ráncigálás,
az emelt hang, mindaz, ami azzal
járna, ha ellenállnék. Vigyázok
arra is, ne higgye, ne is sejtse, hogy
soha az életben nem volt semmim,
ami bármiféle utazásra is feljogosítana.
Normális állam normális polgára
szeretnék végre lenni, egyszer, de
rá kell jönnöm, bennem is hiba van.
Mert ott az az üresség, bennem,
ahogy a szemébe nézek az ellenőrnek.
Nem ő a hibás. De számomra
még ez az üresség, ez a legtöbb.
Ez a legfontosabb. Vigyázok rá,
és gondosan ápolgatom önmagamban.

115

~~[114]~~

Orbán Ottó távozonak

Nézd, Ottó,
ez így nem lesz jó, de tényleg.

Mondhatnám úgy is - ne ítéld meg,
hogy *túlságosan* kellesz:
a magam részéről
ragaszkodom a tekintetedhez.

Nem hiszem, hogy vége.

Tehetetlen computer-kopogok,
dühös vagyok,
kérek,
ne haragudj érte.

Annyira, *nem is tudom*, ez az egész,
szóval, *különös*, mondhatnám, *félek*:

a néma együttlétek mostantól véget érnek.

Váratlan szólsz rám, *ahogy szoktál*,
azt mondod, messzire mész,
aztán csak állsz, mozdulatlan,
remeg a tested,

116

erőt gyűjtesz a lendülethez,
mielőtt közülnék kilépsz.

Megyek utánad.

Szeretném fogni a kezed, a vállad,
adni, amit egy barát ad,
vagy egy fiú,
ha
szüksége van rá az apának.

Ajtón kilépünk,
előttünk utca,
csillog nedvesen májusi kövezet
az esti fényben - botorkálok veled.

Nyugodt vagy, majdnem vidám.

Merthogy villám
nem csapdos, nincs szél,
nincsenek frontok,
csak színes koboldok
az aszfalt-csillogásban:
táncolnak, ahogy felfénylenek.

117

Beszámoló az Orbán Ottó Művek felkutatásáról

Most akkor hova ez a nagy-nagy rohanás?

Vár rád az otthonod, ezernyi társ,
a teraszon madarak, égi lények,
mindenféle kiszolgáltatott növények,
és olyanok, akiknek *nincs szavuk hova.*

Tebenned bíztak eleitől fogva.

És mondd csak, Ottó, ott, amerre jársz,
van-e arrafelé Isten?

Merthogy nagyon egyedül lettünk itt, lenn.

(Ha van,
és ott ülsz az Isten tenyerén,
csak annyit mondj neki:
Orbán Ottó vagyok.

Az Isten *utána*
már *mindent* tudni fog.)

2002. 05. 26.

118

Most akkor a leginkább csak azt csinálom, tudod,
merthogy kérdezted, hogy mit is, szóval, most
a leginkább csak azt csinálom
üres órákban, szabad
időben, egyebekben,
most akkor csak azt teszem, amit
tehetek, már 24 órája tudom a hírt,
hogy valahol eltűnt,
ezért aztán keresem,
tűvé teszem a lakást, keresem az Orbán
Ottó Műveket, dobálok
idegesen szanaszét mindent, szerte-
szét repülnek a dolgok,
egy Orbán Ottót keresek, de nem
jön elő, mindenki más, persze, igen,
Pilinszky bukkan fel
a sarokban, kicsit sápadt, poros,
Babits is előjön, nem
okoskodik egyáltalán,
csak mosolyog, amott meg Kosztolányi,
aztán Ady, teljességgel váratlanul,
nem tudom, hol lapult eddig,
majd az öreg Arany,
ő tud a legjobban beszélni, hihetetlen

119

a beszélőkéje, most is, na, nézd,
nem lehet leállítani, beszél
és beszél, egyszerűen nem lehet,
csak magyaráz, kérdezem
tőle, hogy az Ottót,
hogy az Orbán Ottót nem láttad-e, kérdezem,
Arany csak legyint,
aztán mintha bólintana is, majd váratlanul
a padlóra zuhan, *Arany padlót fogott*,
mondom magamban,
kicsit tiszteletlenül talán, mindegy,
aztán látom, hogy a polcon
az Arany mögül előtűnik az Ottó,
igen!, ott van!, ott az Orbán Ottó!,
még zavart kicsit, *zavart kicsinkét*,
hogy úgy nagy hirtelen beszorult,
beszorult egy Baudelaire
és egy Shakespeare-szonettek közé, oda,
a polcra, istenem,
ezt is meg kell szoknia, merthogy ezentúl ez
lesz az állandó helye,
kicsit szűkösen vannak, nem mondom,
ez kétségtelen, ott, a polcon,
de meg kell értenie, hogy ezentúl

120

ez lesz az otthona, ez a polc,
és, hogy ott, a többiek között,
baj már nem érheti.

2002. 05. 27.

121

Orbán Ottó éneke a jégkamrában

Csontjaimon bomlik a hús,
semmi nincs, mi visszahúz,
nyirkos pusztulás sarkantyúz.

Most akkor minden *ide-oda*,
mozogjon, akinek van hova,
fusson, akinek van bora.

Hívös ez a hely.

Bűnös,
aki nem enged el.

Annyira csukott a szemem,
nem nyitom fel már sosem,
valami különös történik velem.

Hideg van itt, hideg van itt,
nem őrizhettek hajnalig:
vigyetek el,
messzire vigyetek el.

2002. 05. 28.

Orbán Ottó azt nem

Orbán Ottó nem tudhatja,
miért oly sok az egész,
nincsen senki, hogy tudassa
fönről, miközben *lenéz*,

hogy merre-meddig, miért-hogyan,
hová is tart a Nagy Folyam,
hogy ki az, ki majd a mély vízen
biztonsággal átviszen,

ki az, ki majd vállára vesz,
lassú szóval hitelre tesz,
ki az, ki vágyva részegül,
hozzád csapódik, részedül,

Orbán Ottó azt sohasem,
hogy ez *miért* túl sok nekem,
ez az egész most meghalad,
nyergeld fel a halállovat,

fehér csikó, ha felnyihog,
valami baj történni fog,
és felzokog, ki felzokog:
fogak!, megcsikorduljatok!

Koan, Orbán Ottó

Fogaim megcsikordulnak,
körmeim húsomba marnak,
szemeim elfeketülnek,
véreim tömörülnek,

sötétségbe belelátok,
járok mozgás nélkül táncot,
rajtam illatos pomádé,
sápadt arcom a halálé.

2002. 05. 29.

Felkiált
csukott szájjal,
hangosan
nem szólal meg.

Nem mozdul
sietősen,
elindul
mozdulatlan.

2002. 05. 30.

Éjszaka, Orbán Ottó

Töredék, ahogy éjszaka
hazafelé,
fényszóró-foltos utakon,
ahogy éjszaka hazafelé,
az úton, a kocsiban elolvasom,
elolvasom, azt, a, nem is tudom,
azt, amivel tartozom
a szerzőnek már évek óta,
és, szinte hallom,
ahogy mondja,
azt, amit mond,
hogy mit, miért, hogyan,
és siklik egy kisbusz
majdhogynem hangtalan,
és töredék az,
hogy éppen róla szól,
valami, valahol, valamikor,
hogy akkor most minden *változtathatatlan,*
lezárt egész, és mozdulatlan,
hogy akkor most
mind-mind újból és azért,
és azt mondja halkán,
hogy mindezt semmiért,
és megkérdezi, hogy minek azt,

126

éppen azt,
amit akarsz,
és töredék az, hogy *így*
és *éppen így,*
és töredék, hogy
távolság, kisbusz, messze út,
és hogy minden a legvégén olyannyira
egymásba fut.

2002. 05. 31.

127

Az iowai indiánok búcsúja Orbán Ottótól

Nem hagyjuk el, akit elhagyunk,
nem hagyjuk el egy pillanatra sem.

Egy pillanatra sem hagyjuk el,
aki távozik, akitől elbúcsúzunk.

És nem küldjük el, akit elküldünk
magunktól, mert nem küldjük el.

Mert magunkhoz hívjuk, akit hívunk.

Eh-woo-too, mondjuk, és megrázzuk a fejünk.
Hoo, hoo, mondjuk, és bólintunk hozzá.

Too ka-ho?, kérdezzük, és nyugodtak vagyunk.
Wa-yan-ka!, mondja a férfi, és a távolba mutat.

És akkor az erdőben megszólal a madár,
a madár, Aki Megszólal Valakiért.

2002. 06. 11.

Felkészülés az Orbán-temetésre

Most akkor megyünk a temetőbe.

Erről, persze, Te tudtál volna írni,
ahogy ott állunk majd,
és bánatosan nézünk a semmibe,
olyanok leszünk, holnap, mint akik nem
akarják tudomásul venni a dolgokat,
azt sem akarjuk észrevenni majd, hogyan
alakulnak meg a temetőben, a sír mellett
a hierarchikus mini közösségek,
apró diktatúrák és demokráciák alakulnak,
köztársaságok és királyságok,
háborús konfliktusok lesznek majd ott,
a temetőben,
a különböző államalakulatok között,
és lesznek békekötések is, persze,
egyszóval, jó lesz a hangulat,
aztán jön majd valami sápadt arcú törzsfőnök,
bánatos képpel azt mondja, *szevasz*, és néz rám,
mint aki mindenről tud, pedig,
nem is tud semmiről,
talán még azt se nagyon tudja,
miért is bánatos olyan nagyon.

Orbán Ottó temetésén

Egy-egy pillanatra könnyedén
elfeledkezhetünk a bánatunkról,
megfeledkezhetünk arról,
hogy épp mi van, például, akkor,
ha váratlanul megjelenik
valami régen nem látott ismerős,
és önkéntelenül is fülig ér a szánk,
nevetünk szinte, ami
enyhén szólva nem stílszerű, most mondjam azt,
hogy *szevasz*,
és merev arccal nézzek a semmibe,
most tényleg ezt akarod,
nem tudom, mit akarok,
mit akar ő, aki már nem akar semmit,
mit is akarhat ő, aki miatt majd holnap
megsápadt arccal
egymásra nézünk.

2002. 06. 13.

130

Van,
ami visszahozható,
és van,
ami nem.

Szép, ahogy olyan nagyon
együtt vagyunk.

Mindenki olyan, mint máskor.
Mindenki visszafogott és kiegyensúlyozott.
Mindenki kedves.

Van,
aki számít,
és van,
aki számítana valakire.

Olyan is van, aki nagyon siet.
Mert sok a dolga.

Mi mindannyian nagyon sietünk.

2002. 06. 14.

131

Se ott

se ott
 se itt

 csinálom a semmit

 itt se
 ott se

 a seholban
 a sehelse

 teszek
 veszek

 s egyszer majd

 se itt
 se ott

 leszek

132

Tartalom

Oblomov álma	7
KIVÁNDOROL AZ ISTEN	
A labirintus lakója	13
Itt, ebben a faluban	16
Részeg istenek	17
Kikapós istenek	18
Kivándorol az isten	19
Az isten Bécsben	21
A múltkor az isten	22
Szorong az isten	23
GYÖNYÖRŰ A NŐVÉREM, AHOGY	
A nővérem, az Irma	27
A nővérem munkája	28
Gyönyörű a nővérem, ahogy	29
A nővérem hálóinge	30
A nővérem szalonnázik	31
A nővérem szakmát választ	32
A nővérem buliba készül	34
Szomorú a nővérem	35
A HŐS AKKOR, AMIKOR NEM HŐS	
Az utcánkban új frontok nyíltak	39
Ebben az utcában laknak a hősök	41
A hőseket védő jogszabályokról	42
A hős akkor, amikor nem hős	43

[133]

A mézárszékprogram-felelős	44
A parancsnok kitüntetést adott át	45
Kozmikus mézárszékprogram	46
A polgár joga	47
Háború körkapcsolásban	48
Háborúra készül a tök kopasz barátom	49
A polgár vágya	51
Szopora hősök	52
Karthago-társasutazás	54
Slavko mondta	56
A tékozló	58
TÁNCOL A SIVATAGI NŐ	
A berlini nő érkezése	63
A berlini nő	64
Gyönyörű dekoltázs	65
Elutazott a berlini nő	66
Ott, a magasban, a berlini nő	67
A berlini nő visszatér	68
A sivatagi nő	69
A sivatagi nő szeretője	70
Álmomban a sivatagi nő	71
Táncol a sivatagi nő	72
EURÓPA RÁDIÓ, ÉJSZAKA	
Egy üveg sligovica	75
Mint másnak a madelaine sütemény	79
Egy hajléktalan vallomása	83
Légszomj	86
Egy utazás emlékképei (1)	89

Amerre jártam	94
Egy utazás emlékképei (2)	97
A könyvtárban	100
A párizsi lakásom	102
Előadás a repülésről	104
Európa rádió, éjszaka	106
Visszajátszás	110
A HIÁNY MEGFOGALMAZÁSA	
A hiány megfogalmazása	115
Orbán Ottó távozonak	116
Beszámoló az Orbán Ottó Művek felkutatásáról	119
Orbán Ottó éneke a jégkamrában	122
Orbán Ottó azt nem	123
Koan, Orbán Ottó	125
Éjszaka, Orbán Ottó	126
Az iowai indiánok búcsúja Orbán Ottótól ...	128
Felkészülés az Orbán-temetésre	129
Orbán Ottó temetésén	131
Se ott	132

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Örökség
Minisztériuma támogatta

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA

Kiadta a Kalligram Könyv- és Lapkiadó Kft., Pozsony, 2005.

Első kiadás. Oldalszám 136.

Felelős kiadó Szigeti László.

Borítóterv: Hrapka Tibor.

Nyomdai előkészítés: Csető Péter.

Nyomta az Expresprint Kft., Partizánske.

Vydal Kalligram, spol. s r. o., Bratislava 2005.

Prvé vydanie. Počet strán 136.

Vydavateľ László Szigeti.

Návrh obálky Tibor Hrapka.

Grafická úprava: Péter Csető.

Vytlačil Expresprint, spol. s r. o., Partizánske.

[136]

